

Iveta Rēdliha

MĀNĪGĀ ziemeļblāzma

821.174-31

Re 121

Natālijas Kugajevskas vāka dizains

Vākam izmantoti attēli no © bublik_polina/depositphotos.com

© olga/gl/depositphotos.com

Visas situācijas un personāži ir izdomāti.
Jebkādas situāciju vai raksturu sakritības
ar īstenību uzskatāmas par nejaušību.

Iveta Rēdliha

MĀNĪGĀ ZIEMEĻBLĀZMA

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*

Redaktors *Aldis Vēvers*

Korektores *Diāna Graudiņa, Elīna Kola*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4016.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana
vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Iveta Rēdliha, 2020

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2020

ISBN 978-9934-0-8860-5

Ziemeļu tautas tic, ka jebkam piemīt gars un ikkatram ir dvēsele. Polārlāča dvēsele ir sevišķi varena un vieda. Leģendas vēsta, ka polārlācis, sastapts ceļā, ir kā atgādinājums par spēku un drošsirdību. Tas ir atnācis palīdzēt cilvēkam stāties pretī dzīves izaicinājumiem, lai cik mulsinoši tie būtu.

Ja cilvēks ļauj polārlācim sevi apēst, nākamajā dzīvē viņš iemantos lāča spēku un viedumu, kļūstot par pareģi un diženu šamani. Ziemeļnieki tic, ka polārlācis ir cilvēka dvēseles pārcēlājs uz reinkarnāciju un ka tā pirms pārdzimšanas kādu laiku klūst pa pasauli lielā, baltā dzīvnieka veidolā.

- Hallo!
- Čau, Smaragdiņ.
- Edvart?
- Baidījos jau, ka nepazīsi.
- Neviens cits mani par Smaragdiņu nesauc.
- Ceru, ka tā.
- Ak Dievs, kur tu biji pazudis?
- Kā parasti.
- Iekaroji pasauli?
- Tu jau mani pazīsti.
- Bet ir pagājuši divi gadi. Tu visu šo laiku ceļoji?
- Nedaudz iestrēgu Bangladešā. Zini, kā tas ir, – beidzās nauda, sanāca nedaudz piepelnīt.
- Kā man visa tā pietrūkst!
- Mjā, bez tevis, Smaragdiņ, pasaule vairs nešķiet *tik* interesanta.
- Nu beidz!
- Goda vārds! Bet labi jau labi. Es taču saprotu – ģimene pirmajā vietā.
- Jā, tā gan ir.
- Neveikls klusums.
- Kā vispār pašai iet?
- Normāli. Gribi satīkties? Parādīsi bildes?
- Smaragdiņ, mēs braucam, – Edvarts atbildēja it kā atvainodamies.
- Uz kurieni?
- Kā tu domā?
- Nevar būt!

- Izlidojam nākamnedēļ.
- Uz cik ilgu laiku?
- Uz divām nedēļām.
- Oho! Veselas divas nedēļas Svalbārā. Tavs sapnis beidzot piepildīsies.
- *Mūsu* sapnis, Smaragdiņ.
- Jā, tā bija gan.
- Brauc mums līdz!
- Es?
- Jā, mums ar Gati ir sponsors. Sporta inventāra firma. Viņi mūs nodrošina ar visu nepieciešamo ekipējumu ekspedīcijai un lidmašīnas biļetēm. Pašiem tikai jāgādā pārtika.
- Ekspedīcijai? – Ināra sirsnīgi iesmējās.
- Tas tā, atskaitēm. – Edvarts arī likās uzjautrināts.
- Parasts, neprātīgs ceļojums. Kā vienmēr.
- Lūk, tas jau izklausās patiesāk.
- Lai vai kā, viņi piekrita, ka līdzī dodas vēl viens cilvēks.
- Tu jau painteresējies?
- Protams! Citādi nemaz nebūtu tev piedāvājis.
- Kaut kas neticams!
- Atceries, cik nakšu mēs negulējām, sapņojot par laiku, kad būsim Svalbārā. Cik plānus izkalām, tomēr nekur netikām. Tagad beidzot, kad ir iespēja to īstenot, es nevaru doties bez tevis.
- Vari gan. Un dosies.
- Ko? Tu atsakies?
- Diemžēl.
- Nopietni? Tā ir vienreizēja iespēja! Otrās tādas vairs nebūs.

- Es zinu, bet... nav īstais brīdis.
- Kāpēc? Arvils tevi nelaidīs? – Edvarts to izrunāja ar ironisku riebumu.
- Nav runa par viņu, – Ināra asi attrauca.
- Vienmēr runa ir tikai par viņu. Egoistiskais mērglis! Vai tev nav pašai savas galvas uz pleciem?
- Mēs šķiramies.
- Atkal klusums, līdz telefonā atskanēja atvieglota nopūta.
- Paldies Dievam.
- Tev Arvils nekad nav paticis.
- Brīnos, ka viņš patika tev. Bet labi, ko nu vairs par to.
- Nuja.
- Klau, bet tad jau tu vari braukt uz Svalbāru. Tevi nekas šeit netur, vai ne?
- Edvart, lai cik neprātīgi gribu doties kopā ar jums un zinu, ka nožēlošu šo lēmumu visu mūžu, tomēr es patiešām nevaru. Jāpabeidz šķiršanās process.
- Saprotu... laikam.
- Ja nu vienīgi jūs varat nedaudz atlikt *ekspedīciju*?
- Nē, Smaragdiņ, diemžēl nekādi. Viss jau ir noorganizēts. Tu zini, kā tas ir.
- Protams. Tikai tā iedomājos.
- Tātad simts procenti, ka nebrauksi?
- Diemžēl.
- Es par tevi sevišķi piedomāšu Svalbārā.
- Paldies, Edvart. Un pasveicini polārlāčus. – Ināra skumji iesmējās.
- Vari uz mani paļauties.
- Nu ko, lai tev veiksmīgs piedzīvojums!

- Paldies.
- Zvani, kad atgriezīsies. Es gaidīšu!
- Paliec sveika, Smaragdiņ! – Edvarts ātri atsveicinājās, kā neļaudams Inārai ko piebilst, un pārtrauca sarunu.

Greznā vannasistabas grīda mirguļoja iedegto sveču gaismā. Vīrietis, atgāzis galvu pret vannas malu, vēroja siltajā ūdenī peldošās rožlapiņas. Dažbrīd viņš sārtās ziedu pārslas satvēra un pavirpināja slapjajos pirkstos, līdz tās izšķīda. Gana ilgi caur durvju spraugu apbrīnojusi savu vīru, viņa beidzot ienāca blāvo liesmu izgaismotajā telpā. Vīrietis, ieraudzījis daiļo, kailo sievieti, pieslējās vannā sēdus un, pastiepjot roku viņas virzienā, aicināja pievienoties.

– *Il mio angelo*,¹ – viņš klusi teica.

– *Amore mio*,² – viņa čukstus atsaucās un iekāpa vannā pie mīļotā.

Pastāvējusi kājās tieši tik ilgi, lai ļautu vīra skatienam iekārot katru izliekumu viņas augumā, sieviete beidzot līgani ieslīdēja ūdenī. Vīrietis maigi satvēra viņu aiz gurniem un pievilka sev cieši klāt – tā, lai viņa ar muguru uzgultos virsū. Sieviete labsajūtā ievaidējās, kad vīrieša nemierīgie pirksti uzmeklēja klitoru un, alkaini glāstot, kairināja to. Viņš ar lūpām pieplaka pie sievas kakla, dvesa ausī mīlestības vārdus un ar brīvo roku tvēra apaļās krūtis. Atbildot vīrieša uzbudinājumam, viņa satvēra plaukstā piebriedušo dzimumlocekli un vienmērīgām kustībām padarīja to vēl stingrāku, līdz sajuta vēlmi, lai vīrs ienāk viņā. Sieviete acumirkli pagriezās pret

¹ Mans eņģelis. (*Itāliešu val.*)

² Mana mīla. (*Itāliešu val.*)

vīru ar seju un jāteniski uzsēdās virsū. Ūdenim šlakstoties pāri vannas malām, abi savienojās baudpilnā iekāres ritmā. Viņš skūpstīja sievas krūtis, ar zobiem nedaudz stiprāk iekožoties to galos – tieši tik, lai radītu vēl spēcīgāku uzbudinājumu. Sieviete elsoja, sajūtot vīrieša kaisli.

– *La mia dea!* – viņš iekliedzās. – *Il mio angelo!*
*Amore santo!*¹

Viņa nenovērsa skatienu no vīra labsajūtā aizmiglotajām acīm, nedaudz pavērtās mutēs, kas kvēli čukstēja un stenēja aizvien skaļāk, aizvien mežonīgāk, līdz abi laulātie, ļaujoties un izbaudot viens otru, vienlaikus sasniedza spēcīgu orgasmu.

Sievietes gurni atslāba, un viņa saļima uz vīra krūtīm, kas spēji cilājās, joprojām izdzīvojot nupat izjusto svētaimi. Tad viņa vēlreiz ieskatījās vīra skaistajā sejā un, kaislīgi noskūpstījusi sārtās lūpas, izkāpa no vannas. Sieviete redzēja jautājošu skatienu un pastieptu roku, kas lūdza atgriezties.

– *Presto...*² – viņa bez skaņas apsolīja un, lēnām apgājusi apkārt vannai, nostājās vīram kājgalī. Viņš izcēla vienu kāju no ūdens, un sieviete, maigi to satvērusi, noglāstīja pirkstus un pamasēja pēdu. Tad viņa pasniedzās zem ūdens pakaļ otrai kājai un, izcēlusi arī to, mīloši atbalstīja abas pēdas uz vannas malas.

Sieviete piegāja pie plašu atskaņotāja, kas kā dekoratīvs akcents atradās uz sudraba krāsas retrostila skapīša.

¹ Mana dieviete! (..) Mans eņģel! Svētā mīla! (*Itāliešu val.*)

² Drīz... (*Itāliešu val.*)

– *Riposati*,¹ – viņa nočukstēja un, vērojot, kā vīrs aizver acis un atguļas pret vannas malu, uzlika *Nat King Cole* 1964. gada plati, novietojot atskaņotāja adatu precīzi uz dziesmas “*L-O-V-E*” sākuma. Dziedātāja samtainā balss atbalsojās grezni flizētajās sienās, kad sieviete, līgani kustoties līdz mūzikai, piegāja pie vīra kājām un, satvērusi pēdas, vieglītēm paberzēja abus īkšķus. Pirksti viegli slidēja pa mitro, sakarsušo ādu, un vīrietis atslābinājās vēl vairāk. Viņš ievaidējās gurdā labsajūtā tieši tajā mirklī, kad sievietes gādīgās rokas no visa spēka veica asu, precīzu kustību, paraujot abas pēdas uz savu pusi. Tik spējīgi, ka vīrs uzreiz pazuda zem ūdens. Viņa mulsi smaidīja, milīgi lūkodamās vīra šausmās ieplestajās acīs un pārsteigumā pavērtajās lūpās, kas gribēja kaut ko teikt, bet vairs nespēja. Nāve iestājās momentāni.

Sieva izņēma no stikla sekcijas tumšu koka kasti un izcēla no tās elegantu *Dom Pérignon* 1976. gada *Vintage* šampanieša pudeli. Uzlikusi plašu atskaņotāja adatiņu atpakaļ uz dziesmas “*L-O-V-E*” sākumu, viņa pagrieza mūziku tik skaļi, lai *Nat King Cole* harmoniskais skanējums līdz mielēm piepildītu sveču liesmās rotājošos vannasistabu. Dziesmai skanot, viņa aizdejoja līdz vannai, kur ļāva dārgā dzirkstošā dzēriena korķim ar spēcīgu paukšķi izšauties pret griestiem, un, skaļi smeļoties, ielēja šampanieti šaurā glāzē. Bagātīgas putas uzbangoja pāri malām, nolīstot uz sievietes sarkani lakotajiem kāju nagiem.

¹ Atpūties. (*Itāliešu val.*)

Satvērusi glāzi slaidajos pirkstos, jaunā atraitne mūzikas ritmā līgani izvijās cauri svecēm nosētajai telpai un duetā ar *Nat King Cole* izdziedāja brīnišķās dziesmas vārdus:

L is for the way you look at me

O is for the only one I see

V is very, very extraordinary

*E is even more than anyone that you adore can...*¹

Longjērbienes namu izgaismotie logi mirdzēja kā jāņtārpiņi vasaras naktī. Ināra jau atkal skatījās pāri nelieļajam, aizsalušajam līcim uz kalniem, kuru baltās smailes labi iekrāsojās melnajās polārnakts debesīs. Sniegs iegurkstējās zem kājām, kad viņa, nedaudz pamīnājusies, pārlicinājās, ka arktiskais aukstums joprojām kapitulē silto velteņu priekšā. Bija pagājis gandrīz mēnesis, kopš telefonsarunas ar Edvartu. Kopš pēdējās reizes, kad Ināra dzirdēja sava labākā drauga balsi. Ja vien viņa toreiz būtu zinājusi...

– Tajā pusē lec saule.

Ināra satrūkās. Pie rindu mājas durvīm stāvēja kāds vīrietis, kurš patlaban lūkojās tieši tur, kur vēl nupat viņa.

– Kā, lūdzu?

– Aiz tiem kalniem. – Viņš norādīja ar roku uz virsotnēm. – Pirmā gaismas strēle februāra beigās ir kaut kas pasakains.

Ināra vārgi pasmaidīja. – Atvainojiet, – viņa klusu noteica un iegāja atpakaļ savā mājoklī.

¹ “L nozīmē veidu, kā tu raugies uz mani / O nozīmē vienīgo, ko es redzu / V ir kaut kas ļoti, ļoti neparasts / E ir pat vairāk nekā kāds, kuru tu spēj dievināt...” Oriģinālā rindiņu sākumburti akrostihā veido vārdu *love* – mīlestība (*angļu val.*). – *Red. piez.*

Pulkstenis rādīja vienpadsmit no rīta.

“Tumsa. Šī nolāpītā tumsa...” Ināra izberzēja sūrstošās acis. Svalbārā pavadītās nedēļas laikā viņas miegs bija saraustīts sīkos posmiņos. Tumsas dēļ, ja vien neieskatījās pulkstenī, bija neiespējami saprast, kura diennakts daļa pašlaik ir. Pat ja viņa bija tikai nesen pamodusies, jau pēc dažām stundām atkal gribējās gulēt.

Un vēl tās plosošās skumjas...

Zābakos izgājusi cauri mājīgajai istabai, Ināra nocēla no pakaramā mugursomu un, uzmetusi to vienā plecā, izsteidzās uz ielas. Tā bija šaura, sasnigusi balta strēmele ar krāsainām rindu mājām abās pusēs. Longjērbienes pilsētiņas centrs bija tepat. Viss atradās rokas stiepiena attālumā. Arī pārtikas un saimniecības preču veikals, uz kuru viņa gāja. Pārsteidzoši, bet silti dzeltenā gaisma, kas kuplos kūļos krita no ielas laternām uz nomīdītā sniega, sniedza mirklīga miera sajūtu.

“Kā mājās,” Ināra nodomāja. “Lai gan... kur tad ir manas mājas?” Un atkal tās skumjas, kas ietiecās apziņā kā ass duncis. Svalbāra – tik ļoti izsapņotā, izlolotā vieta nu bija pārvērtusies par nodevīgu meli. Nekas nav tā, kā Arktika bija solījusi. Nekas!

Norēķinājusies par pirkumiem, Ināra pikti sameta iepirkumus mugursomā. Pašai riebās, ka nespēja aplāpēt emocijas, kļūdama nelaipna pret jauko kasieri, kas tik sirsnīgi viņu bija sveicinājusī.

“Gan jau nākamreiz. Tad es viņai uzsmaidīšu un nogludināšu šisdienas uzvedības sekas,” viņa mierināja savu sirdsapziņu.

Un tad nedēļu briedusī nepārlicinošā ideja pēkšņi likās kā vienīgais pareizais risinājums. Protams, tas no teikti jādara!